

езикъ. „Рицаритѣ на лебеда“ станаха мои първи руски учители. Азъ зубрѣхъ тия книги наизустъ, когато нѣмаше друго за четене.

Две години прекаралъ Каравеловъ въ Пловдивъ, безъ да изучи ни турски, ни грѣцки езикъ, както се щѣло на баща му. Завърналъ се пакъ въ Копривщица и почналъ да влиза въ търговията на баща си, като съ него обходилъ България, Сърбия и Босна. Презъ време на обиколката той се държалъ буйно, носилъ шалъ на главата си вмѣсто фесъ, билъ съ чепкенъ, съ чифте пищови и яздилъ на хубавъ атъ. Като помагалъ на баща си, въ сжщото време записвалъ пѣсни, гатанки, пословици и изучавалъ по-отблизу живота на българския народъ. Следъ Кримската война Любенъ билъ пратенъ на училище въ Русия и постъпилъ като слушателъ въ Московския университетъ по езикознание. Въ Москва живѣлъ деветъ години и изучавалъ рускитѣ писатели, па и самъ започналъ да пише въ вестници и списания, за да изкарва прехраната си и да поддържа брата си Петка.

Отъ Москва Каравеловъ съ трепетъ следилъ дейността на нашитѣ бунтовници въ Бѣлградъ и Букурещъ и твърдо вѣрвалъ, че ако България и Сърбия си подадатъ братска ръка, съ дружна работа ще могатъ да сломятъ турското иго. Подбуденъ отъ това желание, той напусналъ (1867 г.) Москва и заминалъ за Бѣлградъ, изучилъ бързо сръбски езикъ, почналъ да пише статии и разкази на тоя езикъ, сблизилъ се съ видни сръбски младежи и се оженилъ за сръбкинята Наталия, умна и влиятелна жена. Но дошло нещастие: сръбския князь Михаилъ билъ убитъ; Каравеловъ билъ